

σπουδάσαι ὑπὲρ τοῦ μὴ πάλιν ταῦτὰ συμβῆναι, καὶ νομίζειν μηδέν' ἔχειν λόγον εἰπεῖν τῶν συμβουλευόντων τοιοῦτον, ὃς δυνήσεται σῶσαι τὰ παρόντα μηδενὸς ὑμῶν μηδέν συναραμένου· οὐ γὰρ ἂν λόγος, ἀλλὰ θεὸς τις ὁ τοιοῦτος εἴη.

2 Ἡ μὲν οὖν ἀρχὴ τοῦ ταῦθ' οὕτως ἔχειν ἐκεῖθεν ἤρτηται, ἐκ τοῦ τῆς παραχρῆμα πρὸς ὑμᾶς ἕνεκα χάριτος ἐνίου τῶν λεγόντων ἐνταυθοῖ δημηγορεῖν, ὡς οὕτ' εἰσφέρειν οὔτε στρατεύεσθαι δεῖ, πάντα δ' αὐτόματ' ἔσται. Ἔδει μὲν οὖν ταῦθ' ὑπ' ἄλλου τινὸς ἐξελέγχεσθαι μετὰ τοῦ λυσιτελοῦντος ἐλέγχου τῇ πόλει· δοκεῖ δέ μοι τρόπον τινὰ καὶ νῦν ἀμείνων ἢ τύχη περὶ ὑμᾶς τῶν ἐφεστηκότων εἶναι. 3 Τὸ μὲν γὰρ ἕκαστ' ἀπόλλυσθαι τῆς τῶν ἐπιμελουμένων κακίας σημεῖον προσήκει ποιεῖσθαι· τὸ δὲ μὴ πάλαι πάντ' ἀπολωλέναι τῆς ὑμετέρας τύχης εὐεργέτημ' ἔγωγε κρίνω. Ἐν ᾧ τοίνυν ἢ τύχη διαλείπει καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀνέχει, τῶν λοιπῶν ἐπιμελήθητε· εἰ | δὲ μὴ, σκοπεῖθ' ὅπως μὴ ἅμα τοὺς τ' ἐφεστῶτας ἐκάστοις ὑμεῖς κρίνητε, καὶ τὰ πράγμαθ' ὑμῶν, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κλινεῖ. Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ταῦτ' ἄνευ μεγάλου τινὸς στήσεται, μηδενὸς ἀντιλαμβανομένου.

ΜΑ [ΜΒ]

1 Οὐδέν ἐστιν, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτ' ἄλογον, τοὺς αἰεὶ καὶ συνεχῶς ὑπὲρ τῶν ὀλιγαρχιῶν πολιτευομένους καὶ νῦν ταῦτα ποιούντας ἐξελέγχεσθαι. Ἄλλ' ἐκεῖνο